

Underjordiske cisterner er tæt på at gøre Politikens anmelder religiøs

Ingvar Cronhammar har indtaget cisternerne i Søndermarken med vand, lys og lyd.

OVERVÆLDENDE. Ingvar Cronhammars underjordiske installation er enkel, gennemsigtig og samtidig overvældende. -
Foto: Mads Nissen
Torben Sangild

H

Ingvar Cronhammar

Cisternerne, Søndermarken, Frederiksberg. Ti.-sø. kl. 11-17. Entré: 50 kr. Til 29. nov. [Www.cisternerne.dk](http://www.cisternerne.dk).

Der er ingen tvivl. Det er nåden, der strømmer ned i de mørke, fugtige underjordiske rum under Søndermarken. Nåden skildret i et dobbeltgreb, idet søjler af på én gang lys og vand åbenbarer sig ovenfra og ned, så selv en forbenet ateist som mig mærker impulsen til at knæle og råbe tak!

Og så melder der sig en kritisk stemme, der siger: Er dette ikke effektjageri, er du ikke bare overvældet af patos-effekter i bedste hollywoodstil? Denne stemme har fat i noget, for selvfølgelig er det effekter, men den rammer samtidig ved siden af, for det meste kunst arbejder med effekter, og Cronhammars effekter i Cisternerne er ikke overfladisk patos.

FOTO: Lars Krabbe

Det er et fremragende bud på en stedsspecifik installation, der handler om det rum, den er i, og som med enkle og slående greb spiller på rummets dobbelthed af kældermenneskefugtigt mørke og kirkelig hvælvingerumklang.

Et kredsløb af brusende og stillestående vand

Det enkle greb består i at tage udgangspunkt i cisternerne fortid som vandreservoir og deres nutid, hvor det i bakken ophobede regnvand konstant siver ind gennem betonen. I stedet for at lade dette vand forsvinde ud i afløbene, bliver det via nogle pumper brugt til selve installationen i et kredsløb af brusende og stillestående vand. Lyset fra oven er som dagslys, mens lyset langs gangbroerne er mere okkergulligt.

Rummene fyldes ikke kun af lys og vand, men også af lyd, idet Martin Hall har skabt et musikalsk spor, der veksler mellem en messende drengesang over en simpel skala og nogle mere eksperimenterende ambiente lyde.

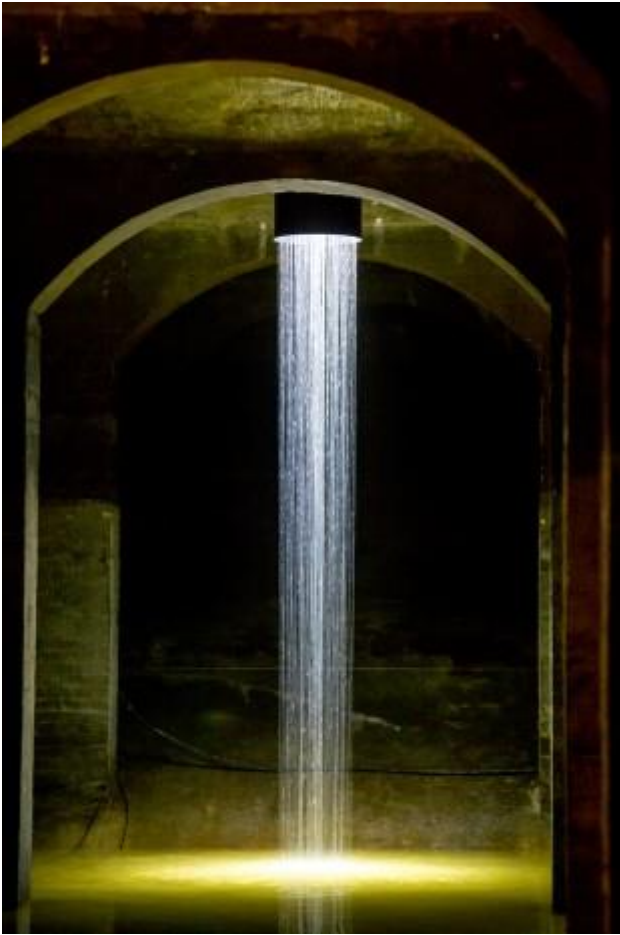

FOTO: Lars Krabbe

Lyden afspilles i forrummet, og den komplekse akustik i den hvælvede arkitektur bidrager med to ting: For det første er rumklngen så voldsom, at musikken mudres til og blander sig med vandets brusen, så man ikke får et klart indtryk af detaljerne.

For det andet kastes lyden rundt på uigennemskuelige måder, spredes og samler sig, bliver fjern og pludselig nær. Begge dele giver en oplevelse af, at musikken bare er til stede i rummet; at det er rummet selv, der synger sin rungende bøn.

Gennemsigtig installation

Men mekanismerne er ikke skjulte, man kan sagtens finde højttalerne, hvis man vil, og rørene, som vandet pumpes igennem, er også klart synlige. Det er ikke illusionskunst, det her, det er en enkel og gennemsigtig installation, der bare samtidig er overvældende. Og der gøres ikke et stort teoretisk nummer ud af denne blotlægning af mekanismen; det er bare sådan, det er.

LÆS OGSÅ Usædvanlig kunstner overskrider grænser mellem syn og hørelse

Cisternerne er et ganske særligt og samtidig besværligt udstillingsrum. Ingvar Cronhammar har formået at se denne mulighed, så vi får mulighed for at se lyset. Gå

igennem cisternerne for dig selv uden at snakke med nogen. Dette er ikke en social begivenhed. Det er et mellemværende mellem dig og den Gud, der ikke eksisterer.